

MÉ MALÉ DÍTĚ

Katja Baumgarten – německá porodní asistentka a současně filmová dokumentaristka (nar. 1959) čekala své čtvrté dítě. Ve 22. týdnu těhotenství se dověděla, že její očekávaný syn trpí syndromem komplexní malformace plodu. Měla rozhodnout o tom, zda podstoupí umělé přerušení těhotenství, anebo své dítě, navzdory děsivé prognóze, donosí.

Většina žen v takových případech volí první variantu. Katja jako porodní asistentka však věděla, co interrupce v pokročilém stádiu znamená. Lékaři obvykle plod usmrtí a uměle vyvolají porod. „Když jsem si pomyslela, že bych něčím takovým měla projít, neuměla jsem se s tím smířit. Po několika týdnech zoufalství jsem pochopila, že jediným možným řešením pro mne je nerozhodnout nic,“ vzpomíná později Katja.

Vše bylo o to složitější, že Katja na svůj problém zůstala bez partnera. Otec o čtvrté, a navíc postižené dítě, nestál a nakonec rodinu úplně opustil. „Měla jsem pocit, že jsem na všechno úplně sama. Byla jsem obklopena jen svými dětmi, kterým v té době bylo dvanáct, deset a tři roky. Všechny se na dalšího sourozence těšily a těhotenství se mnou prožívaly. Vysvětlila jsem jim, co se stalo – že budoucí bratříček je těžce nemocný a nebude asi dlouho žít. Díky nim jsem pochopila, že rozhodnutí neudělat nic je pro nás tím nejlepším řešením. Kdybychom nenarozené dítě odstranili, narušili bychom svoji soudržnost. Snazší pro nás bylo celou situaci přijmout a počkat, jak se sama vyvine,“ říká Katja.

Malý *Martin* přišel na svět uprostřed své rodiny za asistence dvou lékařů a jedné porodní asistentky. „Každá ruka, která se ho dotkla, byla ruka milujícího člověka. Všichni jsme jeho příchod na svět vnímali jako mimořádnou událost, která spojila naše životy silou nevšedního prožitku.

Když potom *Martin* po třech a půl hodinách pokojně zemřel na mých prsou, poté, co se z nich i trochu napil, cítila jsem smutek i zcela zvláštní rozpoložení, ale už v tom nebylo zoufalství ani beznaděj, naopak: Cítila jsem, že kratičký život mého synáčka měl jedinečný význam pro všechny, kteří ho dokázali přijmout. Setkání s *Martinem* vnímáme jako dar, jako něco, co v nás všech probudilo to nejlepší, čeho jsme byli schopni. *Martin* žije stále s námi.“

Její kamarádka a kolegyně Gisela Tuchenhagen tuto událost zaznamenala na kameru. Po roce udělaly z filmového materiálu dokument o této události pro své přátele. Příběh však zaujal velké množství lidí. Nakonec se promítal v kinech a televizi, v Německu i v dalších zemích.

Převzato z časopisu „Naše rodina“

VZPOMÍNKA MUDr. SVATOŠOVÉ

Plod dítěte ve 20.týdnu těhotenství

Letos by oslavil padesátiny. Dnes mohl mít dospělé děti, možná i první vnoučata...

Mně bylo tehdy šestnáct. Plná ideálů jsem studovala zdravotnickou školu v Náchodě. Jednoho dne jsem se měla v rámci povinné praxe na operačním sále tamní gynekologie „jen dívat“, jak jde lékaři práce od ruky. Zatímco anesteziolog probouzel první ženu z narkózy, sestra vysunula z operačního stolu jakýsi zakrvavený odpadkový koš ve tvaru

šuplíku. Vrazila mi jej do ruky a rozkázala: „Běž to vylít do záchodu. Dělej!“

Po chvíli bušila na dveře záchodu a křičela: „Kde s tím jsi, ty náno pitomá, nezdržuj!“ Ze šuplíku na mě hleděly dvě velké chlapečkovy oči. Vedle utržené hlavičky v louži krve plavala polámaná žebírka. Ručka se zařatou pěstičkou jakoby mi hrozila. Srdíčko, které ještě před chvílí pravidelně tepalo, se už nepohnulo... Celá jsem se roztřásla. Slzy tekly do šuplíku, bušení na dveře neustávalo, nadávky nabývaly na intenzitě.

Nakonec jsem odemkla. Dostala jsem pohledek, sestra mi vztekale vytrhla šuplík z ruky, vykonala, co jsem nedokázala já, a spěchala na sál, aby všechnu tu „práci“ vůbec do oběda stihli, když jsem je tak zdržela.

...a ještě jedna vzpomínka k danému tématu:

Měli jsme s manželem dvě děti, když mi lékař potvrdil, že jsem těhotná. Rozplakala jsem se, ale hodný pan doktor mě povzbudil, že nejsem první ani poslední, kdo bude mít téměř ve čtyřicítce dítě. Horší to bylo doma. Manžel rozhodně nesouhlasil, abychom si dítě nechali. Také v zaměstnání jsem se setkala s velkými problémy.

Nevěděla jsem, kudy kam. I můj táta mě posílal do nemocnice, kde mi paní doktorka ochotně vyplnila žádost o přerušení těhotenství „ze zdravotních důvodů“. Stačilo jen druhý den přijít.

Celá zoufalá jsem šla na hřbitov ke hrobu maminky. A tam, v prosbách o pomoc, jsem se uklidnila a rozhodla, že si dítě vzít nenechám.

Druhý den jsem poprosila paní doktorku, aby žádost zlikvidovala. Jenom mě zarazila její poznámka – řekla: „Jen abyste toho později nelitovala.“

Tak jsem zůstala na všechno sama. Hlavou se mi honily hrozné myšlenky: A co když se narodí nezdravé dítě? Manžel ho nepřijme. Jak to všechno unesu? A jen jsem se modlila...

Narodil se nám zdravý klučina. Čas letěl a letos (r.2008) oslavil 26. let. Máme z něj všichni radost. A jak málo stačilo k tomu, aby nežil! Díky Bohu se tak nestalo. (Z knihy: *Bůh v mém životě*)

P. Stanislav PACNER ve Flüeli 5.4.2009

Důležitost odpuštění

(Dokončení úvahy Otce Stanislava, jejíž první část byla otištěna v minulém čísle: *Hlas misie* 2009 – 2)

Jak tedy k odpuštění konkrétně dospět?

K odpuštění a ke smíření není možné člověka nutit. K odpuštění je totiž třeba síly sebeovládání a je to jedna z nejtěžších věcí, kterou můžeme na světě udělat. Proč? Protože se při něm vzdáváme jednoho ze základních "lidských práv", totiž dosáhnout z našeho pohledu spravedlnosti, i kdyby to mělo zničit svět. A také proto, že je třeba vidět toho, kdo mi ublížil a stále třeba ještě ničít, v jiném světle. Je tedy třeba chtít změnit své vztahy k tomu, kdo mi ublížil, změnit své vlastní chování a změnit hierarchii nejdůležitějších hodnot. A to je velmi těžké.

Jaké konkrétní kroky tedy můžeme dělat?

1. Vědomě se rozhodněte, že chcete svoji situaci neodpuštění a nenávisti začít měnit. A je třeba se za to úpěnlivě modlit.

2. V duchu si představte celou situaci, která vedla ke křivdě. Představte si toho, kdo vám ublížil, jako člověka, který byl vystaven řadě negativních vlivů: těžké životní situaci, problémům v osobním životě, neúspěchu v práci, nefungující rodině nebo něčemu bolestnému. Dívejte se na něj jako na toho, který danou situaci nezvládl. Snažte se ho pochopit a porozumět mu. Znovu připomínám, že to neznamená mávnout nad tím rukou, jako by se nic nestalo. Stalo se, ale zkuste druhého člověka, který vás zranil, pochopit.

3. I když vám nespravedlivě ublížil, přesto mu naprosto vědomě přejte všechno dobré. Jinými slovy, modlete se za člověka, který vám ublížil, aby se mu dobře dařilo. "Ať se mu (jí) dobře daří! Bože, požehnej mu

(jí)!" To doporučoval Ježíš v horstkém kázání. Když se za ně budete znovu a znovu modlit, tak se váš vztah k nim záhadně promění. Možná vám dokonce přirostou k srdci. Je mnohem snazší odpustit lidem, za které se modlíme, na kterých nám záleží.

4. Zkuste si představit člověka, který vám ublížil, jak sedí naproti vám, a snažte se mu říct "odpouštím ti". Tuto větu je třeba říkat – třeba polohlasem – ne jednou, ale víckrát po sobě, až začneme pociťovat, že se v nás uvolňuje vnitřní napětí. Nestací to udělat jedenkrát, často je třeba toto opakovat po řadu dní, až se dostaví žádoucí uklidnění.

5. Jestliže se s tím, kdo vám ublížil, máte možnost setkat nebo se s ním setkáváte (v práci, na ulici), změňte zcela vědomě k němu své chování – pozdravte ho (i když jste to třeba už dlouho neudělali), popřejte hezký den, usmějte se na něj (i když vám úsměv neopětuje) apod. Jestliže už zemřel, jednejte úplně stejně podle předchozích bodů.

6. Jestliže o člověku, který vám ublížil, mluvíte s někým jiným, nemluvte o něm s opovržením, vědomě ho neponižujte, ale mluvíte o něm s úctou.

7. Poproste své přátele, kterým důvěřujete, aby se za vás modlili, a také vy se modlete.

8. Pochopte každou křivdu na vás spáchanou jako něco, co z nějakého záhadného důvodu naplánoval a řídil Bůh. Nestací říct: *Bůh to dopustil*. Bůh přece věci nedopouští, ale plánuje a řídí. Ježíšovo utrpení, ten nezměrný skutek lidského bezpráví, nebyl jen Bohem dopuštěn. Byl to jeho záměr, jeho vůle. Proto Ježíš mluví o tom, že musí projít utrpením, aby se naplnilo Písmo.

Když se na všechny křivdy vůči vám, ať už skutečné nebo domnělé, budete dívat jako na Bohem řízené, jako na jeho plán, kterému možná teď nerozumíte, potom není třeba se tak dlouho zaobírat lidmi, těmi Herody a Piláty, kteří nám něco provedli nebo způsobili. Pohlédneme za ně, na Otce, který má náš život ve svých rukou a který nám toto utrpení určil pro naše dobro a pro dobro světa, a zjistíme, že odpustit našim pronásledovatelům v nejširším slova smyslu a nepřítelům je najednou mnohem snazší.

To však může vyústit zase v další

problém. Svou zlobu můžeme přenést na Boha! Někdy se nám to těžko chápe, jak si může někdo vy-pěstovat hlubokou nenávist k Bohu, když například oťrese jeho životem nějaká nešťastná událost: smrt milované osoby, ztráta zdraví, finanční krach apod. Tito lidé správně cítí, že nějakým záhadným způsobem je na vině Pán, že to on stojí za všemi těmi událostmi. A přestože jim jejich víra praví, že to vše Pán naplánoval pro jejich dobro, jejich srdce a emoce se neudrží a pociťují nenávist vůči tomu, kdo jim tyto pohromy předurčil, když jim přece mohl předejít.

Když se zloba vůči Bohu objeví, je dobré ji dát průchod v jeho přítomnosti. Dát průchod veškerému svému vzteku a nenávisti a nedělat si starosti s tím, jak to Bohu říct. Bohu se totiž nemusíte bát říct něco hořce, ve hněvu. Dělal to i takový světec, jako byl Job. Určitě znáte tuto biblickou knihu. Vůbec to neznamenalo, že Job Boha nectí. Naopak, byla to známka toho, že jeho vztah k Bohu byl důvěrný. Hospodin ho nakonec chválí a velebí. Zato jeho tři přátele, kteří se nad jeho hořkými slovy pohoršovali, Bůh kárá.

Nebo si vzpomeňte na to, jak se Mojžíš hádá s Hospodinem, protože nechce přijmout poslání vysvobodit Izrael z Egypta. V jedné chvíli se dokonce říká: *Ale Mojžíš odmítl: "Prosím, Pane, pošli si, koho chceš."* A jak text pokračuje? *Tu Hospodin vzplanul proti Mojžíšovi hněvem.* (Ex 4,13-14) Bible ukazuje, že se nemusíme bát říct Bohu skutečně vše tak, jak to cítíme. Není to výraz nedůvěry nebo toho, že Boha nectíme, ale naopak výraz toho, že náš vztah k Bohu je důvěrný.

Dáme-li průchod všem svým negativním emocím vůči Bohu, postupně všechny odplynou. Na povrch se znovu dostane láska a my zjistíme, že tato "hádká s Bohem" nejenže náš vztah nepodlomila, ale že ho dokonce prohloubila. Konečně tím, že někomu ukážu, že se na něj zlobím, tomu člověku vlastně ukazuji, že mi stojí za to, abych se rozzlobil. Pokud je náš vztah křehký a já si jím nejsem příliš jist, nebudu se chtít rozzlobit ze strachu, že ho ztratím. Vztek je často druhou stranou lásky. Opakem lásky není zlost nebo dokonce nenávist, ale chlad a lhostejnost.

Takže to byl osmý bod - pochopit

každou křivdu na nás spáchanou jako něco, co z nějakého záhadného důvodu naplánoval a řídil Bůh.

9. Co dalšího můžeme udělat, abychom se zbavili rozhořčení a zášti? Postavme se v duchu před ukřižovaného Krista a upřeme svůj zrak na tuto velkou oběť bezpráví. Možná se po chvíli zastydíme, že toho tolik naděláme často kvůli malým křivdám, které nás v životě potkaly; my, kteří se nazýváme jeho žáky a kdo jsme souhlasili, že ho budeme následovat právě proto, abychom přijali svůj kříž, tak jak to udělal on. Možná, že se nejen zastydíme za své skryté zášti, ale pocítíme radost a uspokojení, že jsme byli shledáni hodni toho mít účast na utrpení svého Mistra.

Ježíš sám říká: „Blaze těm, kdo jsou pronásledováni pro spravedlnost, neboť jejich je království nebeské. Blaze vám, když vás budou tupit a pronásledovat a lživě mluvit proti vám všechno zlé kvůli mně. Radujte se a jásejte, máte v nebi velkou odměnu“ (Mt 5,10-12)

Potom možná pochopíme i tajemství světců, kteří se radovali, když je ponižovali, ačkoliv žádnou příčinu tomuto ponižování nezavdali (např. sv. Ignác z Antiochie).

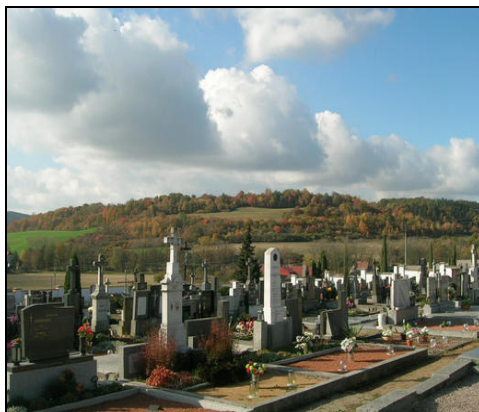
Ujistěme se však, jestli se do těchto pocitů nenutíme, protože jinak by neměly dlouhého trvání a zůstala by nám zase jenom zlost. Plně postačí, když svému ukřižovanému mistrovi zůstaneme nablízku a když pochopíme, že křivdy, kterým jste byli vystaveni, jsou součástí ceny, kterou platíme za to, že jsme mu tak nablízku. Jednou, až se mu přiblížíme ještě víc, nám bude dána milost nalézat v ukřižování radost a bude z nás tryskat spíše chvála a píseň, než hořkost a hněv.

Závěr

Odpuštění, tak jak jsem právě o něm mluvil, je něčím, čemu se lze naučit. Samozřejmě to nemusí znamenat, že se pro nás odpuštění stane na jedinou něčím snadným. Možná o to budeme muset delší dobu bojovat, ale stojí za to vést toto úsilí, protože jeho plody nám přinesou radost. Nebojme se také poprosit ostatní, aby se za nás modlili, abychom dokázali odpustit. A jestliže budeme praktikovat odpuštění častěji, stane se postojem, který má vliv na kvalitu našeho života. I když někdy odpuštění trvá dlouho, končí nakonec zážitkem velkého pokoje a radosti v srdci.

PODZIMNÍ ZAMYŠLENÍ:

Týden vzpomínek a modliteb za zemřelé

Následující úvaha je převzata z časopisu „Naše rodina“ a její autorkou je PhDr. Jana Šilhavá:

Kde mají lidé umírat?

Když se člověk narodí na svět, umějí se o něj nejlépe postarat jeho nejbližší. Podobně je tomu i na konci života. Umírající člověk potřebuje ty, kteří jej mají rádi a rozumějí mu. A těm, kteří se v této důležité době o něj starají, pomáhá tato zkušenost vyrovnat se nejen s jeho smrtí ale i se svou vlastní smrtelností. A děti, které vidí své rodiče pečovat něžně a trpělivě o babičku či dědečka, budou schopné v budoucnu podobně posloužit svým rodičům nebo jiným blízkým lidem.

Je možné i doma poskytnout umírajícímu kvalitní a odbornou péči?

V naprosté většině případů je pro umírající nejdůležitější to, že jsou v laskavé péči svých nejbližších a nejsou mezi cizími lidmi a v cizím prostředí. A občasná návštěva odborníka v rodině je také vždy možná.

Kdy je vhodné či nutné využít hospicové paliativní péče?

Když se blíží život ke konci, nabízejí se dvě možnosti: upadnout do beznaděje, protože život už ztratil smysl, nebo prožít zbývající čas co nejplněji a nejplodněji. *Paliativní péče* pracuje s nadějí: nabízí pacientovi účinnou úlevu v bolestech a rodinám pak možnost společně naplnit nebo i uzdravit vzájemné vztahy.

Komu je paliativní péče určena?

Paliativní péče je *péčí komplexní* a je zaměřená na celou rodinu. Do hospice jsou přijímáni takoví lidé na odchodu z tohoto života, o které už opravdu není možné pečovat doma, a nemocniční péče je už také v koncích. Hospic léčí a tiší bolest umírajícího a poskytuje i odbornou pomoc jeho rodině (sociální, duchovní, psychologickou). Nabízí doprovázení pozůstalých i po smrti jejich blízkého člověka.

Nemohou pracovníci hospice umírajícího urychlit nebo zpomalit?

Paliativní péče umírání nijak neurychluje ani nezpomaluje. V žádném případě se nejedná o nějaký druh eutanázie, ani o zbytečné protahování utrpení. Tato péče pouze mírní bolest a doprovází umírajícího k přirozenému poslednímu vydechnutí.

Není péče o umírajícího doma pro rodinu příliš vyčerpávající?

Péče o umírajícího je skutečně náročná a klade na síly rodiny a na vztahy mezi členy rodiny velké nároky. Často jsou to však právě tyto nároky, které v nás probudí hluboce lidskou touhu pomoci blízkému. Dokážeme-li pomoci a uděláme-li, co můžeme, přinese nám to radost a vděčnost a pomůže překonat období zármutku, které přijde po smrti. Víme, že jsme udělali, co jsme udělat mohli.

Není v nás skryto přání, aby nás blízcí neviděli tak zubožené, nemuseli nás třeba i krmit a přebalovat?

V době, kdy máme dostatek sil na to, abychom byli zcela samostatní, hledíme na tyto věci s despektem a nechutí. Když ale síly ztrácíme, nebo už skoro žádné ani nemáme, jsme vděční za to, že nám pomáhají právě ti, kterým nemusíme nic vysvětlovat, před kterými nemusíme nic skrývat a kteří nám slouží s láskou. A také pro ně je tato situace důležitá: uvědomí si, že tak může kdokoliv z nás skončit.

Není jedno, kdo se o člověka stará v posledních dnech, kdy už nevnímá?

V posledních dnech života zbývá už opravdu málo sil, ale člověk nepochybně vnímá několik základních věcí: že je doma a že ten, který je s ním a stará se o něj, mu rozumí i beze slov. Na slova už nejsou síly, ale umírající téměř do poslední chvíle vnímá naši přítomnost a slyší naše slova. A to nejdůležitější: „Děkuji ti. Odpusť mi, prosím. Odpouštím ti. Mám tě rád,“ nemá zůstat nevyřčeno!

PRAVIDELNÉ ČESKÉ A SLOVENSKÉ BOHOSLUŽBY

Zürich: každou neděli v **19.00** hod. v kryptě kostela Herz-Jezu Wiedikon, Aemtlerstr. 49
Winterthur: každou sobotu v **18.00** hod. v kapli P.Marie u kostela St.Ulricha Rosenberg, Seuzacherstr. 1
Bern: každou **1.** neděli v měsíci v **09.30** hod. v kryptě kostela Bruder Klaus, Segantinistr. 26
Aarau: každou **3.** neděli v měsíci v **10.00** hod. v sále pod kostelem St.Peter und Paul (u vlak. nádraží)
Luzern: každou **4.** neděli v měsíci v **10.00** hod. v kryptě kostela St.Karl u Karlsbrücke, Spitalstr. 93

Každá středa: SETKÁNÍ MLÁDEŽE (slovenské i české) v Italské misii na Feldstr. 109 od **20.00** hodin.
Italská misie, kostel Don Bosco, Feldstr. 109, Zürich.

Každý čtvrtek: SPOLEČENSTVÍ MODLITBY v Italské misii na Feldstr. 109, kostel Don Bosco, od **19.45** mše sv., po ní modlitba růžence; v postní době pobožnost „křížové cesty“, v měsíci květnu „májové pobožnosti“.

První pátek v měsíci: slovenská mše sv. ve **20.00** hod. v kryptě kostela Liebfrauen, Weinbergerstasse 36, Zürich

Každá poslední neděle v měsíci – setkání po mši svaté v Zürichu ve farním klubu asi do 21.30 hod.
Nápoje zajišťuje misie, malé občerstvení každý sám. Všichni jsou zváni a vítáni!

Slovenské mše sv.: v **Zürichu:** každou neděli v **09.30** hod. v kryptě kostela Liebfrauen, Weinbergerstasse 36
v **Basileji:** každou **2.** a **4.** neděli v měsíci v **18.00** hod. v kostele Allerheiligen, Neubadstrasse 95.
v **Bernu:** každou **2.** a **4.** sobotu v měsíci v **17.30** hod. na Taubenstrasse v blízkosti hlavního nádraží
v **Ženevě:** každou **1.** sobotu v měsíci v **16.00** hod. v kapli sv. Terezie, 14, Avenue Peschier
v **Lausann:** každou **3.** sobotu v měsíci v **16.00** hod. v Chapelle du Servan, 12, Ch. Eugène-Grasset
Na všech místech slouží slovenský misionář z Zürichu P.František Polák, salesián

Aktuální informace České i Slovenské misie najdete také na www.slovaci.ch nebo na www.krajane.ch !!!

MIMORÁDNÉ AKCE A VYJÍMKY

SETKÁNÍ V ŘÍMĚ: Konference Českého náboženského střediska VELEHRAD a týdenní pobyt i ostatních přihlášených krajanů se letos koná od **05. do 10. října 2009.**
V sobotu **10.10.2009** mše sv. ve Winterthuru **NENÍ!**

NABÍDKA TANEČNÍHO KURSU pro mladé i starší od října 2009 ve farním centru při kostele sv. Ulricha, Winterthur-Rosenberg. Každou neděli od 15.00 do 17.00 hodin. Bližší informace manželé Vlčkovi (vedoucí kursu):
T. **052-2029612** nebo email: antonin.vlcek@ccivale.ch

Slavnost VŠECH SVATÝCH a Památka zemřelých
1. – 2. listopadu letos připadá na neděli a pondělí.
Na naše zemřelé budeme společně vzpomínat zvláště o víkendy 31.10 – 1.11. a také na všech místech konání českých bohoslužeb po celý měsíc listopad.

22.11. – neděle – Slavnost KRISTA KRÁLE – končí církevní rok.

29.11. – 1. NEDĚLE ADVENTNÍ – začíná nový církevní rok a příprava na vánoce.

KATEŘINSKÁ ZÁBAVA se letos koná v sobotu **29.11.** ve Winterthuru ve velkém sále farního centra při kostele sv. Ulricha, WTH-Rosenberg. Začátek v **18.00** h. mši svatou v kapli P.Marie. Otevření sálu v 19.00 h., začátek zábavy v 19.30 h. Vstupné **15,-** ChFr. Nápoje a malý bufet bude připraven; jinak možnost vlastních zdrojů. Těšíme se na vaši návštěvu!

VÁNOČNÍ BESÍDKA pro rodiče s dětmi je naplánována na neděli **20. prosince** 2009, začátek v **15.00** hod. v sále Italské misie, 1. poschodí hlavní budovy na Feldstrasse 109, Zürich. Možnost parkování ve dvoře misie zdarma (vjezd mezi kostelem a Tankstelle AVIA z Hohlstrasse). Od hlavního nádraží BUS č. 31 směr Schlieren, zastávka Bäckeranlage. Hlásit se můžete od **7.12.** u sekretářky misie paní Jany Jobové, T:**055-2405222**

POSTNÍ DUCHOVNÍ OBNOVA v roce **2010** bude (jako obvykle) ve Flüeli-Ranft v pensionu Klausenhof ve dnech **25. – 28. března.** **Prosím, poznačte si už nyní termín!!!** Obnovu povede P. **Prokop Petr SIOTRZONEK**, benediktin, převor kláštera na Břevnově v Praze.

HLAS MISIE Oběžník České katolické misie ve Švýcarsku. Vydává: P. Špaček Antonín, Brauerstrasse 99, 8004 Zürich. Tel. i Fax: 044 –241 50 25; E-mail Adresse: spacek.misie.ch@email.cz
Tisk: Offset Holend AG - Töpferstrasse. 26, 8045 Zürich (T: 044 - 272 52 76)